เรื่องคุยของลูกตอนที่22 หัวใจที่เต้นใหม่อีกครั้งของเอมิจัง

โพสต์เมื่อ พ.ย. 08, โพสต์โดย amijung หมวดหมู่ บันทึกลูกรัก

(function() { var po = document.createElement('script'); po.type = 'text/javascript'; po.async = true; po.src = 'https://apis.google.com/js/plusone.js'; var s = document.getElementsByTagName('script')[0]; s.parentNode.insertBefore(po, s); })(); (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({ google_ad_client: "ca-pub-8026950304384140", enable_page_level_ads: true }); เมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2555 ที่ผ่านมาเป็นวันครบรอบวันเกิดครบ 8 ปีของเอมิจัง ลูกสาวคนโตที่เกือบจะไม่ได้เกิดมาแล้ว.
ที่พูดแบบนี้เพราะในทุกๆวันเกิดของเค้าหรือเวลามีเหตุการณ์อะไรที่เกี่ยวกับเอมิจังก็จะนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาทันทีเลย.
จำได้ว่าเมื่อตอนที่ตั้งครรภ์เอมิตั้งแรกเดือนแรกจนถึงวันที่จะคลอดก็ยังทำงานเป็นพยาบาลที่แผนกไอซียู. หัวยุ่ง ขึ้นเวรทุกวันไม่มีวันหยุด ไม่เคยได้ลา.
เพิ่งจะได้ขึ้นแต่เวรกลางวันช่วงที่ท้องได้สักประมาณเดือนที่ 6. ไปแล้ว. งานช่วงเช้ายุ่งมากเดินดูแลคนไข้ตลอดช่วง12
ชั่วโมงที่ทำงานได้พักแค่ตอนเวลาพักเที่ยงซึ่งก็ไม่เป็นเวลาอีกตามเคยแล้วแต่เนื้องานว่าคนไข้เยอะไหม. .
บางครั้งเวลาไม่มีเจ้าหน้าที่เพียงพอดิฉันก็เผลอไปช่วยเค้าเคลื่อนย้ายเอาผู้ป่วยย้ายลงเตียงหรือช่วยปั๊มหัวใจคนไข้เวลาที่เกิดภาวะวิกฤตในแผนก
จนรุ่นน้องแซวว่าทำตัวอย่างกับว่าไม่ได้ท้องซะงั้น เออ!นั่นสิท้องอยู่นี่นา. ลืมไปเลย ดิฉันแข็งแรงดีมาโดยตลอดในใจก็ทั้งตั้งใจและมุ่งมั่นว่าจะคลอดแบบธรรมชาติ
ไม่อยากจะผ่าท้องคลอด. เพราะเคยช่วยทำคลอดสมัยตอนเรียนพยาบาลอยู่รู้สึกประทับใจมากๆเลย เวลาที่เด็กคลอดผ่านช่องคลอดออกมา.
มันให้ความรู้สึกว่าเนี่ยแหละ ลูกที่ฉันคลอดและเบ่งเค้าออกมาเองกับมือเลย อยากสัมผัสความรู้สึกแบบนั้นมากๆ จนกระทั่งใกล้จะถึงกำหนดคลอด
คุณหมอที่ดิฉันฝากท้องไว้มีกำหนดต้องเดินทางไปต่างประเทศ แล้วดิฉันก็ยังไม่รู้ว่าจะเจ็บท้องคลอดเมื่อไหร่
ส่วนคุณหมอเองก็ต้องไปต่างประเทศเลยจะฝากคุณหมอท่านอื่นให้ช่วยทำคลอดแทน ซึ่งดิฉันเองก็ไม่รู้จักอะไรมาก่อนเลยไม่คุ้นเคย.
เลยตัดสินใจลำบากว่าจะเอาอย่างไร จนคุณหมอแนะนำว่าให้ใช้วิธีเร่งคลอดโดยการให้ยาช่วยบีบมดลูก
เมื่อมดลูกถูกบีบก็จะทำให้คลอดเองได้ซึ่งวิธีนี้ก็มีคนนิยมใช้เวลาอยากจะให้ลูกเกิดประมาณเวลาที่ตัวเองต้องการ.
ดิฉันก็เลยตกลงที่จะทำคลอดกับคุณหมอให้เสร็จก่อนที่คุณหมอจะออกเดินทางอีก2 วันข้างหน้าหลังจากนัดทำคลอดให้ดิฉัน

ดิฉันเข้านอนที่โรงพยาบาลเพื่อนัดคลอดเองตามธรรมชาติโดยใช้ยาเร่งคลอด ตอนแรกความรู้สึกเฉยมาก ไม่มีความกังวลใดๆทั้งเชื่อมือคุณหมอ.
และทีมพยาบาลที่ห้องคลอดมากๆเพราะว่ารู้จักมักคุ้นกันดี เริ่มไปนอนตั้งแต่ 6 โมงเช้า ให้ยาเร่งคลอดเพิ่มการบีบตัวของมดลูก
ดิฉันเองก็เฝ้านับจำนวนครั้งของการบีบและช่วงระยะเวลาของการบีบตัวของมดลูกอยู่เสมอๆ ตอนแรกมดลูกบีบตัวไม่มากยังสบายๆเลยผ่านไปจะบ่ายโมง
ปากมดลูกก็เปิดน้อยมาก ตัวปากผนังมดลูกก็ยังไม่บาง ชีพจรการเต้นของหัวใจทั้งดิฉันและลูกก็ยังปกติอยู่ คุณหมอก็โทรมาถามอาการว่าเป็นยังไงบ้าง
แต่ปากมดลูกก็ยังเปิดเล็กน้อย คลอดเองก็ยังไม่ได้ ดิฉันยังแข็งใจที่จะทนรอต่อไปจนกว่าปากมดลูกจะเปิดมากพอที่ลูกจะคลอดออกมาเองได้
เวลาผ่านไปมดลูกเริ่มบีบตัวแรงมาก. แรงมากขึ้นเรื่อยๆเหมือนมดลูกจะแตกอย่างไงอย่างงั้น
ดิฉันเริ่มรู้สึกว่าตัวเองปวดท้องมากมากจนทนไม่ไว้ต้องขอยาแก้ปวด(morphine) หลังจากได้ยาแก้ปวดไปประมาณไม่ถึง 10 นาที
ดิฉันรู้สึกว่ามดลูกคลายอาการเกร็งลงมากเลยจนคิดว่ามันผิดปกติและจากการสังเกตชีพจรหัวใจของลูกที่เต้นจาก160. ครั้งต่อนาที
เริ่มหล่นลงมาเรื่อยๆจนกระทั่งลงมาที่60 ครั้งต่อนาทีอย่างรวดเร็วลงเรื่อยๆ ส่วนตัวดิฉันเองก็มึนหัวอย่างบอกไม่ถูกเหมือนกับว่าโดนหมัดใครมาชกจนเกือบจะสลบ
แต่ยังแข็งใจบอกกับน้องผู้ช่วยพยาบาลว่าช่วยตามอาจารย์ให้ที. พี่ว่ามันผิดปกติแล้วล่ะ ภายในเวลาแป๊บเดียว
คุณหมอรีบขึ้นมาดูบอกว่าเด็กไม่ไหวแล้วให้รีบผ่าออกทันที. เชื่อไหมค่ะ อาการจากสะลึมสะลือด้วยฤทธิ์ของยาแก้ปวด
ตอนนี้เปลี่ยนเป็นเจ็บหัวใจเหมือนหัวใจเต้นแรงจนจะระเบิดออกมา เอ่ยปากถามน้องพยาบาลว่าฉีดยาอะไรให้พี่เนี่ย. น้องบอกว่า bricanyl (
ยาช่วยกระตุ้นการเต้นของหัวใจ ช่วยให้หัวใจของเอมิไม่เต้นช้าเกินไปแต่มันมากระตุ้นหัวใจของดิฉันด้วยนะสิคะ อย่างกับวิ่งรอบสนามสัก10-20รอบ).
จากนั้นดิฉันก็ถูกส่งตัวเข้าห้องผ่าตัดภายในเวลาประมาณสิบนาที. (เดาเอาค่ะ)

ตอนที่ดิฉันมารู้สึกตัวว่าอยู่ห้องผ่าตัดก็เพราะรู้สึกเจ็บที่หลังเนื่องจากต้องทำการบล็อคหลังวางยาชาที่ไขสันหลัง เจ็บแปล๊บ
ด้วยเข้าใจว่าคุณหมอและทีมพยาบาลก็คงจะฉุกละหุกกันหมดเพราะไม่ได้เตรียมการสำหรับการผ่าตัดคลอดมาก่อนเลย เป็นภาวะฉุกเฉินจริงๆ. พอวางยาชาเสร็จ.
อาจารย์รีบผ่าตัด ช่วงที่เอามีดผ่าตัดกรีดลงตรงหน้าท้องนั้น ดิฉันเจ็บมากจนเผลอร้องโอ้ย. อาจารย์ก็ตกใจว่าทำไมยังรู้สึกเจ็บอีก คราวนี้เลยได้ยาเพิ่มอีก
อาจารย์บอกว่าต้องทำคลอดแล้วไม่อย่างงั้นไม่ทันแน่ แล้วก็ได้ยินเสียงเร่งให้ทีมพยาบาลช่วยกันเร็วๆเข้า จากนั้นดิฉันก็คิดว่าสมองของดิฉันมันเบลอไปหมดเลย
เหมือนตัวเองเบาแสนจะเบา กำลังล่องลอยอยู่ในอากาศ (สงสัยคงจะเมายาหลายขนานอยู่). จากเดิมที่คิดว่าจะคลอดลูกได้อย่างง่ายๆ จะพยายามใช้ยาให้น้อยที่สุด

พยายามไม่ให้ยุ่งยาก แต่ปรากฏว่า มันตรงกันข้ามทุกอย่างเลย อยากรู้ไหมค่ะว่ามันเกิดอะไรขึ้น

หลังจากที่เอมิคลอดออกมาแล้ว ดิฉันได้ยินเสียงโหวกเหวกถามนู้นถามนี่จากคุณหมอและพี่พยาบาลในห้องผ่าตัดกันดังไปหมด หูได้ยินคร่าวๆว่า. พี่ห้องผ่าตัดถามอาจารย์ว่าทั้งแม่ทั้งลูกได้(ยา)อะไรไปบ้างให้บอกมา แล้วหลังจากนั้นดิฉันก็ไม่ยินอะไรเลย ตาก็ลืมไม่ขึ้นด้วย. มาเห็นอีกทีตอนที่พี่พยาบาลอุ้มลูกมาให้ดูใกล้ๆเพียงแว๊บเดียวน่าจะ2-3วินาทีเท่านั้น แล้วก็เอาเด็กออกไปเลย.

ดิฉันมีโอกาสได้เห็นลูกตอนเช้าของอีกวันหนึ่งเพราะช่วงที่ดิฉันคลอดลูกประมาณ18.12 น.กว่าจะออกจากห้องสังเกตอาการ กว่าจะได้เข้าห้องพัก ดิฉันหลับแบบเหมือนกับไม่เคยได้นอนมาเลยหลายวันทั้งเหนื่อยและเพลียมากเลย. เมื่อได้เห็นหน้าลูกครั้งแรกมันก็ยังงงๆว่า หน้าเค้าเป็นรอยอะไรเขียวๆที่แถวๆหน้าผาก กับแก้มเลยถามคุณสามีว่ามันเกิดอะไรขึ้น. ด้วยความที่สามีก็เข้าไปบันทึกภาพตอนที่คลอดในห้องผ่าตัดด้วย เธอก็ตอบแบบเฉยๆว่า ลูกคลอดออกยากคุณหมอเลยต้องเอาคีมช่วยหนีบออกมาด้วยนิดหนึ่ง. รอยเขียวๆ นิดเดียว ไม่เป็นไรหรอกเดี๋ยวก็หาย ดิฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน ดิฉันพักฟื้นอยู่ที่โรงพยาบาลเรียนรู้เรื่องการดูแลเด็กทารกซึ่งก็มั่นใจว่าไม่ยากเลยสบายมากเพราะเคยผ่านงานมาแล้วบ้าง. ช่วงเวลาที่อยู่โรงพยาบาลสำหรับดิฉันแล้วช่างเป็นเวลาที่ดิฉันมีความสุข ได้พักผ่อนจริงๆ คือไม่ต้องวุ่นกับงาน กับความรับผิดชอบต่างๆ ถือเป็นการวางมือจากงานโดยแท้. จนกระทั่งถึงวันที่จะกลับบ้านดิฉันเลยมีโอกาสได้เจอกับคุณหมอเด็ก. (คุณหมอที่ช่วยดูแลเด็กหลังจากคลอดออกมาใหม่ๆ). วันนั้นเป็นวันที่ดิฉันเสียน้ำตาอย่างแท้จริงและได้ตระหนักว่า. ดิฉันทำอะไรลงไปเนี่ย ดิฉันก็อบเสียลูกไปเพราะทิฐิและความเชื่อมั่นในตัวเองมากเกินไปเสียแล้ว ดิฉันรู้สึกผิดและโทษตัวเองซ้ำๆอยู่อย่างนั้นและไม่ยอมให้อภัยตัวเองอีกด้วย

คุณหมอเด็กคุยถึงการเลี้ยงดูเด็กทารกที่จะต้องกลับไปอยู่ที่บ้านและให้ดิฉันคอยสังเกตลักษณะอาการผิดปกติต่างๆของลูกด้วยว่ามีอะไรบ้าง ซึ่งดิฉันฟังแล้วก็อดสงสัยไม่ได้ว่า ทำไมมันดูแปลกๆเหมือนลูกของเราจะมีปัญหาอะไรตามมาอีกรึเปล่า. เลยถามว่ามีอะไรเกิดขึ้น ทำไมอาจารย์ถึงพูดเรื่องแบบนั้น. อาจารย์ยื่นแฟ้มประวัติการคลอดให้ดูซึ่งเมื่อดิฉันได้อ่านแล้ว. เหมือนกับถูกใครชกยังไงยังงั้นเลย. ในบันทึกประวัติการคลอดของเอมิจังเขียนว่า. No. Pusle. (ไม่มีชีพจร). Pale(ซีด).respiratory. Fail(ไม่มีการหายใจ) CPR (ทำการช่วยชีวิตขั้นสูง ปั๊มหัวใจและให้ออกซิเจน) และรายชื่อยาแก้ช่วยเรื่องการฟื้นฟูให้มีการหายใจอย่างnarcan และอื่นๆอีก. เท่านั้น น้ำตาก็ไหลพรากแล้ว เพราะคนในวงการแพทย์พยาบาลรู้กันโดยปกติแล้วว่า ถ้าสมองขาดออกซิเจนเพียง 4นาที เซลสมองก็ตายได้แล้ว. โอ้ แล้วนี่จะเกิดอะไรขึ้นกับลูกสาวของดิฉันกันล่ะนี่. แค่นี้หัวใจก็ผวาด้วยความละอายและสำนึกผิดกับการตัดสินใจเรื่องการวางแผนคลอดแล้ว กับสิ่งที่คิดว่าดีที่สุดคือให้เค้าได้เกิดเองตามธรรมชาติ ให้ลูกได้เลือกเวลาเกิดของเค้าเอง สรุปว่าเราเกือบทำร้ายลูกซะแล้ว มันเป็นเรื่องที่นอกเหนือความคาดหมายจริงๆ โชคดีที่เอมิจังเติบโตมาได้อย่างดีและงดงาม พัฒนาการล้ำหน้าดีไม่มีอะไรต้องห่วง คิดว่าตอนที่เค้ากำลังหัวใจหยุดเต้น คงจะมีแรงฮึดกลับมาสู้อีกครั้งล่ะมั้ง. ขนาดลูกเรายังไม่ยอมแพ้ เราซึ่งเป็นแม่จะยอมแพ้ได้อย่างไร. ดิฉันจึงตั้งใจจะดูแลเค้าให้ดีที่สุดให้เค้าได้ใช้ชีวิตที่มีค่าที่เค้าหวงแหนไว้ให้ได้อยู่บนโลกนี้อย่างมีค่ามากที่สุดเท่าที่เค้าจะทำได้. เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นการกระตุ้นพัฒนาการในด้านไหนๆ ดิฉันก็ศึกษาและไม่ยอมแพ้ เป็นเพื่อนเล่นเป็นเพื่อนคู่คิดกับลูกในทุกๆช่วงเวลา เพราะฉะนั้นเอมิจึงมีความมั่นคงทางอารมณ์อย่างมากและเรียนรู้ความมีเหตุมีผลจากทั้งดิฉันและคุณพ่อของเค้าอยู่เสมอ. เราเกือบเสียลูกไปและได้บทเรียนนี้ทำให้ดิฉันรู้จักละทิฐิของตัวเอง ให้เวลาลูกมากขึ้น ลาออกจากงานมาเลี้ยงลูกเอง พาลูกไปเที่ยว. ทำกิจกรรม. เจอประสบการณ์จริงและฝึกฝนให้รู้ในทุกๆเรื่องๆเท่าที่สามารถจะทำได้. จนสุดท้ายผ่านมาครบ 8 ปีแล้วที่ผ่านเหตุการณ์ที่ฝังลึกอยู่ในใจของดิฉัน ดิฉันหวังว่า หัวใจที่เต้นใหม่อีกครั้งของเอมิจัง จะเป็นสิ่งระลึกเตือนให้กำลังใจเค้าให้มีจิตใจที่เข้มแข็ง กล้าหาญ ไม่ยอมแพ้ต่อปัญหาหรืออุปสรรคใดๆที่ผ่านเข้ามาในชีวิตได้โดยง่าย

และหลังจากวันที่ดิฉันได้ออกจากโรงพยาบาลที่ต้องกลับมาดูแลลูกเอง ก็เอ่ยปากถามคุณสามีว่า ทำไมถึงไม่เล่าเรื่องวันที่เอมิจังเกิดให้ฟังหลังจากที่คลอดลูกแล้ว คุณพ่อก็เลยบอกว่า ไม่อยากให้เป็นห่วงกังวลมากเกินไป แถมยังเล่าติดตลกอีกด้วยว่า. ตอนแรกเตรียมกล้องวีดีโอจะไปถ่ายรูปตอนลูกคลอด(เลียนแบบคนสมัยนู้นบ้าง). แต่พอเจอตอนที่คุณหมอเอามีดผ่าตัดกรีดหน้าท้อง เห็น ตับไตไส้พุงเอามากองๆไว้ข้างนอกก่อนจะกรีดมดลูกเอาตัวเด็กออกมา ก็เริ่มจะเป็นลม วุ่นวายมาก. ทำให้คนในห้องผ่าตัดต้องหาเก้าอี้กับยาดมมาให้ สรุปว่าไม่ได้ถ่ายตอนทำคลอด. ส่วนพอลูกเกิดมา ทุกคนก็ยุ่งวุ่นวายโกลาหลไปหมด อย่างเดียวที่จำได้คือ เอมิตัวเขียวคล้ำ ไม่กระดุกกระดิก ขนาดตบก้นก็ยังไม่ร้อง. ทั้งหมอทั้งพยาบาลรุมปั๊มหัวใจกับผายปอดให้ออกซิเจนกันใหญ่เลย เล่นเอาใจหายใจคว่ำซะแล้ว. ส่วนคุณพ่อบอกได้คำเดียวว่า การคลอดลูกเนี่ย มันน่าสยดสยอง ซะจริงๆ ครั้งต่อไปไม่ขอเข้าไปดูทำคลอดเด็กอีกแล้วน่ะ เกือบล้มทั้งยืนเลย. ว่าเข้าไปนั้น. สรุปว่ารูปสวยๆดีๆไม่มีให้ดูสักใบ แต่เหตุการณ์ทุกอย่างมันติดตราตรึงอยู่ในนี้ ในหัวใจของคนเป็นแม่คนนี้. รักลูกมากนะจ๊ะ เอมิจังของแม่.

แท็ก: ไม่ระบุคำค้นหา

Powered by EasyBlog for Joomla!